

אוצרות התורה

הרב מרדכי יפת יהודה שורעבי

ג' בחשוון תשפ"ו | שבת קודש | גליון 172

פרשת נח

וַיִּגְבְּרוּ הַמַּיִם וַיִּרְבּוּ מְאֹד עַל הָאָרֶץ
וַתָּלָךְ הַתֵּבָה עַל פְּנֵי הַמַּיִם:

זמני השבת הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	ציצה	ר"ת
17:21	18:01	18:31	19:09
17:40	18:00	18:29	19:07
17:42	18:02	18:31	19:09
17:39	17:59	18:29	19:06

*כמנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - ר' חשון

ד. רבי קלונימוס שפירא, מח"ס חובת התלמידים, תש"ד

יום שני - ה' חשון

ה. רבי משה בירדוגו, מח"ס ראש משביר | רבי צבי קאלישער, מח"ס מאזנים למשפט | אלכסנדר זושא פרידמן הי"ד, מעינה של תורה, תש"ד | רבי אברהם הלוי זיונס, ראש כנסת ישראל, ניו יורק, תשנ"ו

יום שלישי - ו' חשון

ו. רבי שאול דוד חי מועלם, תלמיד רבי יהודה פתיה, תשל"ט | רבי שלמה קצין | רבי יהודה החסיד, מוסד בית"ח החורבה, נטמן בהר הזיתים | רבי שלמה דוד יהושע, האדמו"ר מסלונים הי"ד, תש"ב | רבי שמואל זאב הלוי ראטה, חבר ביד"ץ מחזיקי הדת, תשמ"ט | רבי שאול דוד חי מועלם, מתלמידי הרב שרעבי, תשל"ט

יום רביעי - ז' חשון

ז. רבי מאיר שפירא מלובלין, מוסד הדף היומי, תרצ"ד | רבי חזקיה דוד אבולעפיה, מח"ס בן זקונים | רבי מרדכי לבטון, מחכמי ארם צובא | רבי ישראל וועלץ, מח"ס שו"ת דברי ישראל, תשל"ד | רבי שמואל אברהם, עורך הפרד"ס, תשנ"ו

יום חמישי - ח' חשון

ח. רבי משה יוסף הכהן טוויל, זקן רבני ארם צובא | רבי נחום מהורודנא | רבי יעקב רוזנהיים, תשכ"ו | רבי יעקב מועלם, תשנ"ז

יום שישי - ט' חשון

ט. רבי דוד לניאדו, מח"ס לקדושים אשר בארץ, תש"ל | רבי אשר בן יחיאל-הרא"ש, קבור בספרד | רבי שמעון שקאפ, מח"ס שערי יושר, ת"ש

יום שבת - י' חשון

י. מתושלח בן תנוך, עלה השמימה, א' תרנ"ו | רבי יהודה קצין, מח"ס מחנה יהודה | גד בן יעקב אבינו, ב' אלפים קצ"ח, קבור בעבר הירדן | רבי רפאל אהרן בן שמעון, מח"ס נהר מצרים | רבי דוד בעריש וידנעפלד מטשיבין, מח"ס דובב משרים, תשכ"ו | רבי מאיר אב"ד לבוב, מח"ס מאיר נתיבים | רב בן שוורצמאן, ר"י בית התלמוד, תשע"ב

מוסדות המייש"ר

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טהור הנערך מדי יום ע"י מ"ר גדול המקובלים

שלוחה 3 א' ביואטסאפ

לעריכת אזכרות

באזכרות צדקיים של אברכי ירכיב הישיבה כולל סעודת ורבני תורה וקדושים כולל תיעוד שישיח איתם

שלוחה 7 א' ביואטסאפ

הידור מצווה

הכתיבת לספרי תורה, תפילין ומצוות בפקודת של מ"ר שליט"א וכן כל ספרי מ"ר

שלוחה 5

תיקון נפטרים

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקורך ללא שניות טספים

שלוחה 7

קביעת פגישה למו"ר

אך ורק דרך הטלפון

שלוחה 6

כולל לאברכים מצויים החזקת אברך ללימוד תורה והקדשה להצלחתו

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה שואל את הבוט או היכנס לאחר הישיבה

ישיבה גדולה לבחורים תפירת תורה שלוחה נד

בית תורה שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

לקבלת ההלכה והזמנת 3-2 דק' של הלכות יש לשלוח בקשה ביואטסאפ

חלוקת ספרי חזון הזמני ללא נמלות שלוחה 4

תולים לילדים להנחת שמות בלימוד התורה לילדים שלוחה ו

מכון להצאת ספרים יתכן להקדיש לע"ז

הכל בטלפון ארז:

03-55-20004

www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4-בת-ים

טכ"פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-3718129

ע"פ צ"ח ישראל ז"ק
054-655-4554

משולחן המלך

פנינים מסורים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדרך היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נרדי הי"ד

'הגלגול של נח...'

היה דורש חכם עובדיה, את מה שהיה אומר ר' בונים מפשיסחא על נח - שהיה 'צדיק בפרווה שלו'.

מה פירוש צדיק בפרווה שלו? אדם שקר לו למשל, יכול להביא תגור ולחמם את כל החדר, ובינתיים גם אחרים יתחממו. וגם הוא יכול לקנות לו מעיל פרווה שיחמם בו רק את עצמו. הטוב ביותר זה, שאדם יחמם את החדר, הוא מתחמם וכולם מתחממים אותו ביחד. אותו דבר נח, במקום שיחמם את עצמו ויחמם את כל בני דורו לעבודת השם, הוא היה 'צדיק בפרווה שלו' ורק לעצמו חימם, אבל לא לימד בני דורו. לכן אומר ה'מגלה עמוקות', שנח התגלגל במשה רבנו, כדי לתקן את הפגם שלא לימד תורה לכולם.

'רק לטעום'

הקדוש ברוך הוא אומר לו לנח "קץ כל בשר בא לפני, כי מלאה הארץ חמס מפניהם, והנני משחיתם מן הארץ". הגמטריה של ראשי התיבות של 'מלאה הארץ חמס' - "זה גזל". למשל, היו עובדים ליד דוכן בשוק ורואים אותו מוכר תמרים, שואלים אותו 'כמה זה התמר? אפשר לטעום?'. טועמים אחד ואומרים 'לא...', והולכים לדוכן השני ואומרים 'יש לך תמר? כמה זה התמרים?', ושוב טועמים ואומרים 'לא...'. וממשיכים לדוכן הבא... וכן הלאה **אוכלים הכל בחינם**. וזה נקרא 'חמס', 'גזל'.

'מה שמגיע לך-יגיע עד אליך'

אחד הדברים הגדולים שאדם צריך להיזהר, זה הגזל. 'הגזל קופץ בראש', והוא ראש כל הבעיות, ראש כל הצרות. **אדם צריך מאוד מאוד להיזהר גם מגזל גויים**. כל אחד צריך להגן את עצמו לכך שאין אדם נוגע במזון לחברו כמלא נימה, ומה שמגיע לך, אדם, הוא יקבל. אז מה נפקא מינה בכך שתיקח את של חברך? זה לא יעזור לך כלום, הרי מהשמיים ייקחו לך את זה בחזרה. אז למה לך?

לפעמים, אם לא לוקחים לו את זה מהשמיים, אז לוקחים אותו מהכסף. אז לפעמים הקדוש ברוך הוא עושה לו שיגעון בראש ומשבש את דעתו, ואז כל הכסף לא שווה כלום כי הוא נהייה משוגע... מה יצא לנו אם כן מהכסף?

'כל זה בשביל נח שכונה תיבה'. שאל 'בשכר מה אתה עושה זאת? ענה 'אכלתי ושבעתי והותר'.

שאל: 'מה נתן לך לאכול? ענה 'עוגה וחצי... וכבר שבעתי'. אמר לו מלאך המוות 'תמיד אתה אוכל בקר וצאן, ולא שבע, ועכשיו, איך יכול להיות ששבעת מעוגה וחצי?? אלא, וודאי הוא עשה לך כישוף בעוגה שנתן לך. לכן, אל תוליך לו את העצים'.

שמע לו עוג, והניח את כל חכילת העצים שם, ובא להחזיר לנח רק את החבל. ועם החבל הארוך הזה נגרר לו עץ אחד ארוך. ועם העץ הזה עשה נח את כל התיבה שאורכה שלוש מאות אמה ורוחבה חמישים אמה. **לכן הוא נקרא 'עוג', על שם העוגה שקיבל מנח, ובזה הוא שבע**.

גם אומרים רבותינו, שעוג היה סביב התיבה בעת המבול, ורק האף שלו היה בתוך התיבה. וכשהיה המבול, המים היו נכנסים לו בתוך הפה, והוא היה מצטער וצועק 'עוג, עוג עוג...'. וזה עוד סיבה למה קראו לו בשם 'עוג'.

'הדרך להינצל מהמבול'

דבר פלא אומר הרב שך, שנח היה יחיד מול כל העולם ולא התייחס. כל אחד בא ושומוע אותו וצוחק והולך. אמר לו הקדוש ברוך הוא לנח 'תדע לך, **מה שאני אומר לך, ככה יהיה**', ולא היה לו לנח שום ספק בכך. הוא ידע שמה שהקדוש ברוך הוא אומר לו, ככה יהיה! ואף אחד לא יכול לשנות את זה. ולכן נח הצליח כי הייתה לו אמונה חזקה.

עכשיו בימינו יש כל מיני בעיות, אסונות גשמיים ורוחניים. ואיך נינצל מהמבול שיש עכשיו? **אומר ה'זוהר הקדוש', ש'תיבת נח' של ימינו זה ה'זוהר'.** ומי שלומד ונכנס בלימוד ה'זוהר' כל יום איזה רבע שעה, אז הוא ניצל מכל המבול של המחלות ושל הבעיות והאסונות וניצל מהכל. אותו דבר, בתי המדרשות זה גם כן המקום להינצל וזה תיבה מיוחדת.

'איפון בתיבה'

כתב ספר הישר, שכתוב התיבה היוסובלים סכלורב, 'זיתתפך כל החי אשר בה, כהפוך הנזיר כסיר'. והיה צער גדול 'לכל היקום אשר בתיבה'. ו ה ת י ב ה חֲשֶׁבָה להישרר 'זיתתפך כל א ש ר

'העונות של עוג'

"קנינים תעשה אותה, וכפרת אותה מכית ומחויץ בכופר" - כתוב במדרש רבה, 'קנינים תעשה', שאף היא הייתה מסייעת מעצמה. כלומר, נח לכד לא יכול היה לסיים את המלאכה, והייתה נעשית מאליה והכל היה עולה

עונג שבת

בידו יפה, כמו שהיה במלאכת המשכן.

בעת שרצה נח לעשות את התיבה, אמר לעוג מלך הכשן שיכרות לו עצים בשביל לעשות את התיבה. אמר לו עוג: 'מה, בחינם? תיתן לי לאכול!'

ידוע שעוג שהיה גדול מאד, כל מה שהיה אוכל לא היה שבע. אמר לו נח, 'אני אתן לך אוכל שתאכל, ותהיה שבע'. עשה לו שלוש עוגות גדולות. אכל עוג עוגה וחצי, ולא יכל להמשיך לאכול עוד, והיה שבע ושמת. הלך וכתר עצים וקשר אותם בחבל והביא בחזרה.

'תיבה מקרש'

בדרך, פגש אותו מלאך המוות, ואמר לו 'מה זה? ענה

מפי מרן מ"ר גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור השבועי
דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

'הדרך להינצל מהשטן'

ומה הסוד של המידות האלה של התיבה בנוסף למה שראינו? - ה'שטן' רודף אחרי הבן אדם וקוראים לו 'נחש', והוא לא עוזב את הבן אדם ורודף אחריו כמו שהוא פיתה את חווה. ויש את הס'מ-ס.מ.א.ל. אותיות א-ל-שכשם שלו זה חלק טוב. ס-מ-שכשם שלו זה החלק הרע. אותו דבר 'נחש' - האות ח' זה חלק הרע, ג' ו-ש' זה החלק הטוב. ואם ניקח את ה-ח' ואת ה-ס'מ ונחבר אותם, יהיה 'חמס', ועל זה כתוב 'כי מלאה הארץ חמס', וזה הרע שכבש.

ואיך ננצל מהם? ניקח ש' של נחש - 300 אמה אורך התיבה, ג' של נחש - 50 אמה רוחבה, ל' של הס.מ.א.ל. - 30 אמה קומתה, וה-א' של זה 'אל אמה תכלנה מלמעלה'. ככה בנה את התיבה, והכל מרמז איך להינצל מהשטן ומהיצר הרע. פלא פלאות.

'הרקדן על השולחן'

'יחל נח איש האדמה ויטע כרם, וישת מן היין וישכר, ויתגל בתוך אהלה' - אומר על זה המגיד רבי שבתאי יודלביץ' משל שאמר אותו ה'חפץ חיים' - איזה רב גדול מאוד ערך מסיבה לבני חברות, ובמסיבה הגישו יין משוכב מאוד ושמו בקבוקים לרוב. הרב שתה עם המסוכים והוא לא רגיל לשתות, אבל לאט לאט שתה ושתה ושתה כי זה היה ערב מאוד, וזה עשה לו 'זין' בראש, ומרוב שכרות התחיל לרקוד על השולחן, וזה היה צורה משפילה ביותר והיה לא נעים הדבר הזה, והיה לו כושה גדולה. אחר כך נפל ונרדם.

'תמונה במאה שערים'

כאשר קם משנתו, אשתו אמרה לו ככאב: 'איזה בושה וכלימה... עשית דברים משפילים ומכוערים לעיני כולם'. השתומם ונבהל, ומרוב צער ובושה שאפפה אותו, לא יצא מפתח ביתו חודש ימים.

כלומר, טהור וקדוש שלא השחית דרכו. אם לא כן, הייתה דוחה אותם החוצה.

'אברהם למד מנח'

אברהם אבינו פגש את נח. כתוב במדרש - 'אברהם בן נח', כשמת נח. כלומר, אברהם אבינו היה בן 58 (בגמטריה נח) כשמת נח. בינתיים הוא דיבר איתו ושאל 'איך ניצלם בתיבה?', אמר לו 'כי היינו עושים חסד עם הבהמות ועם החיות ונותנים להם לאכול'. לכן, אברהם אבינו אמר 'גם אני אתן לבריות אוכל. אני אעשה בית גדול, וכל הבריות שיבואו יהיה להם לאכול ולשמוח', וככה עשה אברהם אבינו עליו השלום ונתן להם לבריות לאכול ונתן להם בית ללון בו. ואת כל זה הוא למד מנח.

'הרמזים במידות התיבה'

300' אמה אורך התיבה, 50 אמה רוחבה ו-30 אמה קומתה, ...אל אמה תכלנה מלמעלה' - מאיפה באו המידות האלה? זה שם קדוש 'היה אדני' שצריך תמיד לחבר אותם ולשלב אותם - אתה לוקח 'מהויה ו-א' מאדנות, ה' מהויה ד' מאדנות וכן על זה הדרך בשאר האותיות, ואז יוצא י-א, ה-ד, ו-ג, ה-י. נתחיל מהשילוב של האותיות הראשונות י-א. 'פעם א' יוצא 10. אחר כך ה-ד, ה' פעמים ד' יוצא 30. ועל זה אמר הפסוק 'שלושים אמה קומתה'. אחר כך יש ו-ג, 'פעם ג' יוצא 300, וזה מה שכתוב 'שלוש מאות אמה אורך התיבה'. נשאר לנו ה-ה, ה' פעם 'י' יוצא 50, וזה 'חמישים אמה רוחבה'.

בה', 'זינהו האריות ויגעו השוורים, ויצעקו הזאבים' וכל היקום שבתוכה היה צועק. גם נח ובניו היו צועקים ובוכים והייתה להם יראה גדולה והגיעו עד שערי מוות. לא היה פשוט הדבר. גם היום צריך להיזהר שאדם נכנס לתוך התיבה שלא יכנס בה עם כל מיני טכנולוגיות מתקדמות, אייפון, מכשירים טמאים, פלאפונים משחיתים. **כי כשזה נכנס, הכל מתהפך השם יצילנו.**

הרי מה קרה באותו הדור של נח? הבהמות והחיות היו כמו הדור - אם הדור לא בסדר, האנשים לא בסדר, גם הבהמות הן 'משקרות'.

'דק הטהור נכנס...'

כתוב ב'זוהר הקדוש' - 'זיבוא אל נח אל התיבה' - רבי יוחנן אמר 'אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריך'. אומר הזוהר - כמה יש לאדם להיזהר ולבדוק עצמו ומעשיו בכל יום ויום. קם בצפרא, 'אמר 'הי רצון שיהיה ליכי נכון ומסודר בידי שלא אשכחך', הושיט רגלו למיזל, יעין בצעדי רגליו שלא ישוטטו ברחוב להרע. הלך לדבר מצווה, 'רוץ' אפילו בשבת מצווה לרוץ לדבר מצווה.

'אמר רבי אבהו, בוא וראה כמה יש לאדם להיזהר כי נשמת אל באפיו, וצריך להיטהר מעונותיו. ממי אתה למד? מן 'התיבה'. כתוב 'זיבוא אל התיבה', בלא רשות. דאמר רבי 'צחק' - כל אותן העופות והחיות והבהמות שלא חטאו, הם באים, והתיבה קולטת אותן. ואותן שחטאו, התיבה דוחה אותן לחוץ ומוציאה אותם. לכן, אדם ילמד קל וחומר - ומה תיבה שזה עץ יבש, פתחי השמיים ושומריהם, ושומרי המשמרות, ו'כיסא הכבוד' שיש בהם הרשות, על אחת כמה וכמה. אדם שירצה להיכנס למעלה, לא יכנסו אותו.

התיבה הייתה מריחה את הרוצה להיכנס בתוכה, והייתה דוחפת אותו החוצה אם הוא לא ראוי להיכנס בתיבה. ורק בהמה וזיה הטהורים יכולים להיכנס.

תיקון הנפטרים

תיקון הנפטרים זהו תיקון שעושים עבור נשמות הנפטרים, כדי לזכור ולחננו בעלמות העליונים ולהעלות מדרגת שבת דוא נמצא. המקור לכך: מגדולי המקובלים רבי יודנה פתיה זצ"ל זה לשון בספרו הקדוש 'מנחת יודנה':

"אם הורשים רעונם לעשות נחת רוח לבת, לחושיו ולהעזילו מכף הקלע ומכונת של יגונם, שהוא נדון בהם, אין שום אופן כי אם לשפך שיה ותפילה כפי מלכו של עולם בעד חמת ההוא. ויקבעו עשרה אנשים כשרים ורעים ספר ויעש לבת סדר תיקון...

ותיקון זה מועיל מאד לנשמות הנפטרים להעלותם מעלה מעלה ולהצילם מדין גהנום"

התיקון יערך א"ה ביום חמישי
כ"ט חשוון (20/11/25) ערב ראש חודש כסלו
בשעה 14:00 בדוכל ישיבתנו הקדושה

לחסידת שמות 03-5520004 שלווחה 5

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן רות הי"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושבע שמחות אמן

משולחן המלך

אומר לו, 'אני אגיד לך. שבת אחת הלכתי וכולם היו רצים למשחק כדורגל. אמרתי 'אולי גם אני פעם אחת אלך לכדורגל הזה...', ובדיוק בא אחד השכנים שלי עם מכונת ואומר לי 'איפה אתה רץ?', אמרתי לו 'אמרתי לעצמי שאלך לדאות מרחוק את הכדורגל. **אומר לי 'בוא, בוא ותעלה, למה לרוץ?', ואז התפתיתי ועליתי לטרמפונסעתי, ואיכרתי את החיים שלי בשבת'... הבא להיטמא, פותחים לו.**

כבר אמר על זה דוד המלך, 'אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים, ובדרך חטאים לא עמד, ובמושב לצים לא ישב'. **אמרו על זה רבותינו, אם הלך, בסוף גם יעמוד, ואם עמד, סופו לישב'.**

ככה זה טבע האדם, שלאט לאט הוא נהפך להיות חלק מהחברה הרעה אתה הוא הולך. לכן, כשרואים חבר רע, לא להתחבר אליו בשום אופן, אלא לברוח. אבל אם 'לא הלך', אז הוא גם 'לא עמד' ו'לא ישב', אלא 'כי אם בתורת השם חפצו ובתורתו יגהה יומם ולילה, והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פריו יתן בעיתו'.

'לימוד תורה לשמה בלילות החורף'

בחורף, הלילות מתארכים, ומה אדם עושה בלילות? כמה אדם ישן ביממה? חמש שעות, שש שעות, יותר משש שעות לא צריך לישון. ולכן הם נקראים 'לילות הזוהב', כי האדם הולך ועוסק בהם בתורה הקדושה. הרמב"ם אומר, שאדם לא יאבד שום לילה בלימוד התורה. כשאדם מגדד שינה מעיניו והוא קם בלילה ללמוד, זה מראה שהוא לומד תורה לשמה. מי שלומד תורה לשמה, 'זוכה לדברים הרבה- נקרא רץ, אהוב, אוהב את המקום, אוהב את הבריות'.

כתוב 'ותורת חסד על לשונה'. נשאלת השאלה- יש תורה של חסד ויש תורה שהיא לא של חסד?, אלא, תורה לשמה היא תורה של חסד. ועכשיו זו הזדמנות גדולה, היות והחורף לפנינו וצריך שבעזרת

אומר ה'חפץ חיים', זה סיפור וזה לא חידוש, זה היה אצל נח הצדיק. עדות מהתורה 'איש צדיק תמים היה בדורותיו'. אך הוא שתה 'זיתגל בתוך אהלה' ומחמת הדין התגלגל וכל הגויים יודעים מה שקרה איתו- ב'פ', באירופה ובכל המדינות בעולם. אומר ה'חפץ חיים'- תראו מה קורה כשאדם פעם אחת עשה משגה.

'יין מהרגע להרגע'

כתוב במדרש 'תנחומא'- אמרו חכמים, בו כיום 'נטע', בו כיום עשה פירות, בו כיום בצר, בו כיום דרך, בו כיום שתה, בו כיום נשתכר, ובו כיום נתגלה קלונו. אתם מכינים??

דרך העולם, שמכניסים 'גרעין' שתיל קטן לאדמה, ורואים אותו חמש שנים עד שיביא פירות. ופה הכנים גרעין, ומיד נהיה עץ, עלים, ענבים, יין, 'סברי מרנן', 'בורא פרי הגפן'.

למה זה כך? נח, לפי דרגתו היה לו איזה שכריר של רצון לשחות יין, והוא נטע כרם. אך לא חלם לשחות מיד, וחשב שישתה אחרי שנה שנתיים או כמה שנים. אך תדע לך, 'בא להיטמא, פותחים לו', והדרך נפתחת על המקום, וזה עושה גרעין. היצר הרע מכיא את הכל בר מינן.

'הבא ליטמא פותחים לו'

אומר הרב שלום שכרדון- ראיתי איזה יהודי שהיה לומד איתנו, ופתאום יצא לתוכות רעה. אמרתי לו 'איך הצלחת להיות מחלל שבת?? איך??',

אחרי חודש עשה מאמץ לצאת והוא הולך לאיטו, חלף ליד איזה חנות צילום, והוא רואה בחלון הראווה תמונה בגודל מטר על מטר, ושם רואים רב שיכור שרוקד על שולחן... הזדעזע מאוד ולא ידע איפה הוא לקבור את עצמו... איזה בושה, איזה בושת פנים... רץ לביתו בדמעות זולגות... 'מה יהיה? איך אני יכול ללכת ברחובות ירושלים? כולם מכירים אותי!..'

'המפורסם מהכריכה...'

בחשכת הלילה יצא מכיתו ומיהר לעזוב את העיר וברח ל'תל אביב'. כשבא ל'תל אביב', ביום הראשון הלך ברחוב שבור ורצון. פתאום הוא רואה גם שם מתנוססת תמונה בגודל שני מטר של הרב מירושלים כשהוא שיכור ומושפל. איזה בושה, איזה בושה... לא ידע מה לעשות.

הוא הבין שאין לו מה לעשות בארץ ישראל. בלית ברירה החליט לברוח לחוץ לארץ. לקח את מטלטליו ונסע לחוץ לארץ.

יום אחד ביקר בחנות ספרים וראה על השולחן ספר חדש שעוסק ב'מלחמה באלכוהול', ובשער הספר מבחוח תמונה של רב רוקד שיכור... המוציאיים לאור רצו לתת מוסר גדול לבני האדם ולכן שמו תמונה של הרב. הוא הבין שגם ב'אמריקה' כבר מכירים אותו... כל איכריו רעדו מכבושה. מה יעשה? הרי יראו אותו בדרך ויגידו 'זה השיכור שלמדנו עליו בבית הספר'. מיד ברח ל'שווייץ', נסע ל'זנבה'.

'טעות לכל החיים'

באותם הימים התקיימה שם אסיפה של האו"ם, והעלו בדיונים את בעיית האלכוהול. בין ההחלטות הוחלט, שפעם בשנה ידפיסו את תמונת 'הרב הכוזבי מרוב יין' ויפסדוהו בכל כדור הארץ- ב'פ', באמריקה, באפריקה ובכל העולם... הוא ככה ואמר לעצמו 'איפה אברח עכשיו? ב'פ' יודעים אותי, בסין שמעו עליי, וכל העולם מכירים אותי', היה גועה בכבייה, מי יכול לנחם אותו??

מוסדות המיש"ר תכב"ץ
פרנס יום

היום יום רבני ב' כסא התשפ"ד
הלימוד והתפילות בישיבה יהיו לע"נ

יקי קורן פלוני

הקדוש ע"י היה פלוני אלמוני יהודי שזכה לשפעה ביסוד
העליונה פרנסה טובה וכשפע. נהג ושמחה בריאות איתנה.
אריסת חיים וטוב בנפשו וכל מילי דמעות אבן

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ודעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

צדיק באמונתו יחיה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עבדלחק שליט"א
מאברכי המוסדות

"את האלוקים התהלך נח"

ידוע ששם אלוקים רומז למידת הדין, בזמן שזוכה האדם להנהיגה של מידת הרחמים, קל לו ללכת עם הקב"ה, כאשר הבריות טובה, הפרנסה בריווח, יש לו הצלחה בחינוך הילדים, באופן שזכה לא קשה לאדם להיות כעל אמונה ולהודות להשם על כל דבר, אולם הגדלות האמיתית היא להדבק בהקב"ה גם כשמידת הדין שולטת, ויש לאדם חושך, צרה רודפת צרה, וכל דבר שנוגע לא מצליח, ובכל זאת הוא לא מהרהר אחר הנהגתו של השם יתברך, אלא הולך כשמחה וכלי עצבות, כזה אדם ראוי לשבח ומעלות גדולה מאוד, וזה היה גדלותו של נח שמשבח את ה' ואת האלוקים התהלך נח, שגם בזמן האלוקים הינו מידת הדין ששלטה עליו הוא זרם כשמחה אם מה שהשם מכווין, נח היה לו הרבה ניסיונות היה עקר חמש מאות שנה לא פשוט בכלל ניסיון שכזה, אולם הוא מחמת אמונתו החזקה בהשם אז גם בשעת הסתר הוא עבר את הכול בצורה טובה, ומשום הכי זכה למצוא חן בעיני השם, כי אדם אשר הוא בוטח בהשם, בזמנים אשר יש לו מניעות והסתרות, הוא נהפך לרצוי בעיני השם.

כמו שכותב הבן יהודה זצ"ל שאותיות בטחון זה חן טוב, הינו אדם אשר יש לו בטחון בהשם יתברך הוא מוצא חן טוב בעיני השם, ודיינו שנמצא חן בעיני השם בחינוך אשר זה כולל הכול, השם לוקח על אדם כזה, חסות מעל הטבע, ואדם כזה תמיד מהלך כשמחה, וגם בעיני בני אדם ישיג חן טוב, כי מהו הגורם העיקרי אשר אנשים מתרחקים מאדם מסוים, משום שהוא לא נעים שיחה, הוא מהר מאוד כועס, הוא יום אחד מראה פנים שוחקות יום אחד פנים נפולות, רגיש לכבודו, קפדן על כספו וכבודו, משום הכי יש לו בעיות בחברה, בעיות בשלום הבית, אולם אם יחיה את הידיעה הזאת שהכול השם מנהל וגם אם יש ימים של הסתר אולם לא ישכח שהוא ממלא כל עלמין, כמו שנח עבר את כל הקשיים שהיה לו בצורה הזאת, מימלא אדם ילך תמיד כשמחה, תמיד שמחה על פניו נעים בחברה נעים בביתו,

שנזכה בעז' למצוא חן טוב בעיני אלוקים ובעיני אדם אמן ואמן.

שבת שלום

'מדוע דווקא חצות לילה?'

מרן כותב ב'שולחן ערוך' - המשכים להתחנן לפני בוראו, יכוון לשעות שמשנתנות ה'משמרות', כי התפילה שיתפלל אז על החורבן ועל הגלות היא רצויה. לכן אומר שם מרן בסעיף ג' - 'ראוי לכל ירא שמיים שיהא מצר ודואג על חורבן בית המקדש'. ואם אדם לא עושה 'תיקון חצות', משמע שהוא לא מספיק ירא שמיים, כי מרן כותב 'ראוי לכל ירא שמיים שיהא מצר ודואג'.

אומר ה'טור' - באלו הזמנים הקדוש ברוך הוא נזכר על החורבן ועל פיזור בית ישראל בין הגויים, והקדוש ברוך הוא ממש בעצבות גדולה על כך. כי רואה את עם ישראל במצב של פיזור בין הגויים, ואיך שהם מתעללים בנ. ואז כשאדם מתפלל על החורבן ועל הגלות, ממש ראויה ורצויה וקדושה שתתקבל תפילתו. לכן יפיל את תחינתו לפני הקדוש ברוך הוא ויתפלל על הצער הרב שעם ישראל סובל. ודווקא בכבייה.

'הבעיטה של הקב"ה...'

כתוב ב'זוהר', כשם שלא פייס יוסף את אחיו אלא בכבייה. הם לא ידעו מה לעשות מהבושה, אז הוא בכה לפניהם. אותו הדבר, הקדוש ברוך הוא לא טאל את ישראל אלא מתוך כבייה, כדכתיב 'בככי יבואו ובתחנונים אוכילם'. אומר ה'זוהר' - בכה תבכה' - בככי יחזרו מן הגלות כישועה גדולה. עוד אומר הזוהר 'פורקנא דישאל לא תליא אלא בכבייה דישאל דיפקון מן גלותא' (הגאולה של ישראל תלויה בככי, וכך יצאו מהגלות). לכן צריך לבכות ולעוק על כך. וכל לילה אדם יקום בחצות לילה וישתדל לבכות על החורבן. גם הקדוש ברוך הוא בעצמו כל לילה בועט ברקיע וזועק על גלות השכינה.

'התיקון חצות של הרש"ש'

כשהרש"ש היה גר ב'עיר העתיקה', כל לילה היה יורד ליכותל המערבי' ועושה 'תיקון חצות' ופורץ בכביות גדולות. היו שם ערכים שגרים בסמוך וזה היה מפריע להם לישון. כמה בחורים ישמעאלים אמרו שהם יכו אותו, וכך יותר לא ישמע את קולו.

הם עמדו בדרך באיזה סמטה ולקחו חרבות בידיהם כדי למלא זמנם. אבל כשבאו לעשות זאת, הם קפאו על מקומם ולא יכולים ללכת ולא יכולים לבוא, ונשארו

השם ניקח את הזמן הזה בשביל ללמוד תורה. ובפרט שהתחלנו את התורה מחדש, התחלה חדשה, והכל צומח מחדש ומתחיל מחדש. לכן צריך לקבל עלינו קבלות להתמיד ב'שניים מקרא ואחד תרגום', לימוד רש"י, 'חוק לישאל' וכו'.

'שלושה סודות בעשיית המצוות'

אומר רש"י - אלה תולדות נח. לא הזכיר מיד את תולדותיו את שם, חם ויפת, אלא הזכיר שהיה 'איש צדיק תמים בדורותיו, את האלוהים התהלך נח'. להגיד לך שעיקר תולדותיו של צדיקים הם המעשים הטובים. עכ"ל. אחר כך אמר 'את שם את חם ואת יפת' - רבותינו דרשו - 'שם' - כל דבר יעשה לשם שמיים. 'חם' - בחמימות ובהתלהבות. 'יפת' - כיפי הכי גדול, בהידור הכי גדול. וזה הדבר החשוב.

'אלה תולדות נח נח-איש'

היה אומר לנו ר' אברהם רפ"ל ע"ה כשהיה נותן לנו כל יום דברי מוסר בישיבת 'פורת יוסף' - 'אלה תולדות נח, נח', למה כתוב פעמיים נח?

אלא, כתוב ב'זוהר הקדוש', מתי יש מנוחה? כשזורה השכינה הקדושה. אם אין שכינה, אין מנוחה. אותו הדבר, האדם צריך לעשות נחת רוח לשכינה הקדושה. מה העניין בכך? אומר הרב שכל יום השכינה בצער גדול, כי אין בית מקדש ואין לה איפה להיות, ולכן היא בצער. לכן צריך האדם לבכות על צער השכינה. מתי? ב'חצות לילה'.

לכן אומר הרב, שה'נח' הראשון שבפסוק, זה ראשי תיבות 'נְקוּדַת חֲצוֹת', ו'הנח' השני הוא 'נֶץ חֹמָה'. ומי שעושה 'נְקוּדַת חֲצוֹת' ו'נֶץ חֹמָה', הוא אדם ירא שמיים. ועל זה כתוב 'איש' שהראשי תיבות של זה - 'אדם ירא שמיים'.

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התענוגות ודרכים ברכי
התענוגות "במידות טובות" והתענוגות דרך
אין מאת הרב משה אהרן זאריץ
שליט"א
מאמרי המוסדות

לילות הזוכה - חשיבות הזמן

במוצאי השבת יעברו לשעון חורף, מה שמעורר
אונתו לכך שהלילות מתארכים, וזמן לימוד יקר הוא
כלילה.

כמו שכותב הרמב"ם (הלכות תענית פ"ג ה"א): אף על פי
שמצוה ללמוד ביום ובלילה, אין אדם לומר דרב
חכמתו אלא כלילה. לפיכך מי שרצה לזכות בכתר
התורה, יזהר בכל לילותיו, ולא יאבד אפילו אחת
מקו בשינה ואכילה ושתייה ושיחה וכיוצא בזה,
אלא בתלמוד תורה ודברי חכמה, וכו'. עיי"ש.

מכאן רואים שהדרך שהאדם בה יכול לקנות תורה
היא רק ע"י עמל ויגיעה שעות וימים ללא לאות
והדרך לכך היא על ידי ניצול הזמן.

אחד הדברים היקרים ביותר שאף כסף שבעולם לא
יכול לקנות אותם הוא ה'זמן'.

בכל יממה של חיים, הקב"ה נותן לנו כמותה 24
שעות שהם 86,400 שניות. מה שלא נוצל היום
לא עובר ליתרת הזמן של מחר. בכל יממה נפתח
החשבון מחדש [וכידוע היום מתחיל מהלילה,
הכוונה שבכל לילה מתחיל מניין של יממה חדשה].

כמה חשוב הוא הזמן

כבר דימו רבותינו את העולם הזה לחתונה שיש בה
אוכל כשפ, סלטס מסוגים שונים ומטוגנים, בשרים
ודגים, עופות ומאפים, וייתנו ומשקאות למתכבדים,
יאמר לו האדם: 'מה הלחץ לאכול עכשיו, יש כאן
עומם אני יבוא עוד כמה שעות ויאכל, וברוך אומר
ועושה... הוא באמת החליט לחזור לאולם אחרי כמה
שעות ולבקש אוכל, אמרו לו: "הגענו לאולם, עכשיו
אין אוכל, היה אירוע והוא נגמר" "אבל הייתי מזומן,
אני תכננת ללכת ולחזור ולבוא לאכול" - אמר
האיש. "בכורציק לא משנה מה תכננת וחשבת,
עכשיו המטבח סגור, השאריות בפח וכנראה
שהחזרתם לא השאירו לך משהו, אם אתה רוצה
בכל זאת להתחרות איתם מה שנשאר נמצא בחוץ
בפח הגדול... אם היית מגיע בזמן היית אוכל ונהנה,
תלמד לפעם הבא, את, כן שלא תחזור על טעות
פעמיים", "כן תכנת, אבל עכשיו אני רעב"....

רבותינו דימו את העולם הזה לאולם הזה [האירוע
שבו נוכח האדם], שחולף מהר, ושעל האדם מוטלת
העבודה כל עוד הוא בחוץ האירוע 'לחטוף' כמה
שיותר תורה, מצוות ומעשים טובים.

אם רואים אנשים גדולים בתורה וביראה עלינו
לדעת שזה לא הגיע אליהם בקסם אלא בעיקר ע"י
עמל ויגיעה שהם ניצלו את הזמן שלהם ולכן זכו
לידיעותיהם הרבות!

נחתום באותו העניין: הרבי מליובאוויטש היה אומר:
העולם אומר שזמן זה כסף, ואני אומר שזמן זה
חיים.

1. וכמוכן שהחשוב מאוד גם הוא עניין התפילה לנותן
החכמה שייכחו לדעת ולהבין תורתו ולכוון לאמת.
הגדולים שזכו לתורה התפללו על כך מלבד שהתמידו
ויגעו בתלמוד התורה.

משולחן המלך

'קימה בחצות - או בנץ החמה?'

נשאלת שאלה - מה עדיף שיעשה אדם כשהוא לא
יכול לעשות את שני הדברים? 'נקודת חצות', שאדם
יקום בחצות לילה, או נץ החמה?

היה אומר לנו חכם בן ציון 'נקודת חצות יותר חשוב'.
היה מספר לנו ראש הישיבה, שהרב בעל 'כף
החיים' היה מתעורר כל יום ב'נקודת חצות'
ועושה בכיות, ואחר כך הוא חוזר קצת לישון,
וקם לפני עמוד השחר. גם ראש הישיבה רבי יהודה
צדקה, כל יום היה קם ב'נקודת חצות', חוזר קצת
לישון, וקם להתפלל ב'נץ החמה'.

'זה לא בן אדם זה מלאך...'

תמיד ראש הישיבה היה מתפעל מאוד מהרב בן ציון
שפירא, ואומר שהיה חסידא קדישא ופרישא. והיה
לוקח כל שנה ביום הפטירה שלו אוטו עם עשרה
אנשים, והולך לקבר של רבי בן ציון שפירא. הוא היה
מחסידי 'בית אל' והיה עושה בכיות גדולות בתיקון
חצות.

מספרים שהאדמו"ר מ'מונקאטש' היה כל הזמן
מבקש מהרב 'אלפנדר' שהוא רוצה להיפגש איתו.
אמר 'שהוא יבוא מאירופה במיוחד כי הוא רוצה
לראות את הרב'.

תמיד היו אומרים לו לרב 'האדמו"ר רוצה לבוא',
והיה אומר 'לא'. יום אחד אמר 'טוב, שיבוא'. אמר לו
האדמו"ר 'אני יש לי תנאי'. אמר הרב אלפנדר 'שלא
יבוא. אין תנאים פה'.

אמר 'תגידו לרב שאני רוצה בסה"כ שאף אחד לא
יהיה בחדר איתנו. רק זה התנאי. אני רוצה לדבר
איתו לבד'. אמר לו 'בסדר תבוא'.

בפגישה ביניהם היה בחדר הרב בן ציון שפירא. אמר
האדמו"ר 'אבל הסכמת איתי שלא יהיה אף אחד בחדר
בפגישה'. אמר לו הרב אלפנדר 'זה לא בן אדם, זה
מלאך... אין לך מה לדאוג הוא לא שומע'. וככה היה.

כך עומדים על מקומם. המשפחות שלהם באו וכבו
לרש"ש, והוא לא ענה להם. וכשעבר הרש"ש לידם
שוב התחילו לבכות ולבקש ממנו מחילה.

אמר להם הרב: 'אם אתם תבטיחו לי שיותר אתם
לא תעשו בעיות, רק אז יש תקווה בשבילכם'.
כשהבטיחו לו, הרש"ש אמר להם 'הלאה, תלכו
הביתה', הם מיד יכלו לזוז וזה היה פלא פלאות.

'האשה של הכותל'

הייתה בזמן הרש"ש גם בן אישה אחת שקראו לה
'מלכה דפרנס', והערכים היו קוראים לה 'סָט א'ל
בֶּרֶךְ' - האישה של הכותל. היא הייתה בחצות לילה
מכילה לחכמים ספלים של קפה חם כשהיו באים שם
לכותל ובוכים בתיקון חצות, ומארגנת גם ספלים כדי
לשבת.

בזמנם לא היה כמו היום 'כותל' רחב כל כך, במלחמת
'ששת הימים' הרסו את כל הבתים מסביב והרחיבו
את רחבת הכותל.

אני הלכתי עם אבא שלי בדיוק אחרי 'ששת הימים'
בחדר השכונות לכותל המערבי, היו איתנו גם רבי ציון
ברכה ואחי וגם שני הבנים שלי. אלפים היו שם ועשו
דרך ארוכה ברגל. אני הייתי ילד קטן ואמרתי לאבא
שלי 'אני רוצה להיכנס בפנים איפה 'בית המקדש'.
למה אתה נותן לנו להתפלל רק בחוץ? אמר לי 'אסור
כאן זה 'בית המקדש' עכשיו, ופה תתפלל'. נחזור
לגברת מלכה דפרנס.

היה שם ה'מופת' של הערכים שקראו לו אל' חוסני,
והיה לו בן יחיד שלא יכל לסכול את האישה הזאת
שמכילה להם לחכמים קפה והם עושים 'תיקון חצות'
והיא עוזרת להם. לא יכל לסכול אותה ונתן לה מכות.
הביאו לה רופא. כשהגיע הרופא, אמר להם שהזמינו
אותו בדחיפות גם אל משפחת אל' חוסני' והבן היחיד
שלהם התחיל להתנפח לו הכסן ונהיה כמו 'חבית', והם
לא יודעים מה לעשות. ואמר הרופא 'גם אני לא יודע
מה לעשות עם זה'. הכינו שזה קרה בגלל האישה
של הכותל שהוא הרביץ לה. מיד באו אל הרש"ש.
אמר להם 'לא יעזור לו כלום. ככה הוא יתנפח וימות'.
התחננו ההורים שלו ואמרו לרב שזה בן יחיד שלהם.
אמר להם 'תבדקו אם הוא מתחרט, ותביאו אותו
לכותל המערבי עם המיטה שהוא שוכב עליו'.
וכך הרימו אותו עם המיטה והביאו אותו אצל הכותל.
ואמר הרב 'שיבקש מחילה ממלכה, ויבקש מחילה
מהשכינה הקדושה על כך שעשה דבר כזה, ואז
הנפחות בכסן תתחיל לרדת'. וכך היה. הבטיח שיותר
לא יעשה בעיות, וירדה הנפחות בכסן.

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות
יומיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המישיב"ר רח' אודט ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהנהגה ובהנאה

ותיה קלה וחמה
לרווחת הלומדים

זוהר על הפרשה

לדעת ר' יהודה זכותו של נח הועילה רק לעצמו ולא לבני דורו

(ח"א דף סז ע"א) ואמר רבי יהודה, בההוא זמנא דאתאבירו אנון חייבין מעלמא, קדשא בריך הוא (עציב) (נ"א אסתכל) אשתדל על עלמא ולא חמא מאן (קראים) דאגין עליה ואמר רבי יהודה, בשעה שרשעי דור המבול נאבדו מן העולם, הקב"ה הסתכל על העולם ולא ראה איזה צדיק שיוכל להגן על הדור. ואי תימא הא נח וא"ת הרי היה נח שהפסוק מעיד עליו איש צדיק והיה לו להגן על דורו, דהנה ליה לאגנא על (בריה) גרמיה ולאפקא מניה תולדין לעלמא שזכותו היתה מספקת רק להגן על עצמו, ולדוציא ממנו תולדות לעולם כדי להמשיך את הבריה שלא תבטל ח"ו. והא הוא דכתיב כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה. בדור הזה דייקא. זה מש"כ כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה שפירושו בדור הזה דייקא שלא היה צדיק אלא לפי דורו שכולם היו רשעים.

דעת ר' יוסי שכיון שלא היו עשרה צדיקים לכן לא יכל להגן על בני דורו

רבי יוסי (דף סז ע"ב) אמר, בדור הזה דא שבחא דיליה דהנה ביהוה דא חייבא ואשתכחא כולי האי איש צדיק תמים רבי יוסי אמר, מש"כ בדור הזה, זהו שבחו שהיה באותו דור של רשעים והיה כל כך צדיק תמים (נדאי וקלא בדרא דיליה אלא) (ס"א ודא די ליה) ואפילו בדרא דמשה ואפילו אם היה בדורו של משה היה צדיק, ומדמה את נח אל משה כי נח בדי' יסוד ד"א ומשה יסוד דא"א, אכל לא הוה יכול לאגנא על עלמא. בגין דלא אשתכחו עשרה בעלמא אבל לא היה יכול להגן על העולם כמו משה רבנו לפי שלא נמצאו עשרה צדיקים בעולם שיעזרוהו, והעשרה הם כנגד העשר ספירות, ובעשרה אפשר להעלות מ"ן, ואילו למשה היו לו עשרה צדיקים וכך העלה מ"ן והציל את הדור כמה דאיתא אמר כמו שנאמר, (בראשית יח) אולי ימצאון שם עשרה ולא אשתכחו תמן ולא נמצאו שם עשרה צדיקים לכן נהפכו כל ערי סדום, אופי הכא לא אשתכחו עשרה אלא הוא ותלת בגוי ונוקביהו ולא הוה עשרה אף כאן בדור המבול לא היו עשרה צדיקים, אלא נח ושלשת בניו ונשותיהם שהם רק שמונה, וכיון שלא היו עשרה לא יכלו להציל את דורם.

מדוע הבעלי חיים נענשו במבול

רבי יוסי הוה שכיח קמיה דרבי שמעון יומא חד, אמר ליה מאי חמא קדשא בריך הוא לשיצאה כל חיות ברא ועוף שמיא עמהון דחייביא רבי יוסי היה מצוי יום אחד לפני ר"ש, ושאל את ר"ש מה ראה הקב"ה לכלות כל חיות השדה ועוף השמים יחד עם הרשעים. אי בני נשא חטאן בעירי ועופי שמיא ושאר ברין מה חטאו אם בני אדם חטאו הבהמות ועופות השמים ושאר הבריות מה חטאו. אמר ליה בגין דכתיב כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ. בלהו הוון מחבלי ארתיהו, שכקי זיניהו ודבקו בזינא אחרא, וא"ת וכי החיה והבהמה והעופות מצוים להדבק במינם שתאמר שהם חטאו ויתחייבו מיתה.

הרשעים משפיעים ברשעותם על כל הבריה

תא חזי, אנון חייבי עלמא גרמו חכי לכל ברין ומתרי, בא וראה, אותם רשעי העולם גרמו כן לכל הבריות שיתדבקו בשאינם מינם. ובעון (לאשקחא) לאכחשא עובדא דבראשית ורצו להכחיש ע"ז את מעשה בראשית, ר"ל לשנות צורת הבריות ממה שברא הקב"ה כמעשה בראשית, כי ע"ז עירוב הבריות אלו באלו כגון עירוב שור בחמור יצאה מהם צורת פרד, הרי נשתנתה הצורה שברא הקב"ה כמעשה בראשית. ואנון גרמו לכל ברין לחבלא ארתיהו כמה דאנון מחבלין והם גרמו לכל הבריות להשחית דרכם להתערב מין בשאינו מינו כמו שהם השחיתו דרכם. כי האויר היה מלא מזוהמה זאת וזה השפיע על כל הבריה כולה. אמר קדשא בריך הוא אתון בעיתו (לאשקחא) לאכחשא עובדי ידי אמר להם הקב"ה אתם רציתם להכחיש מעשי ידי ע"ז שתערבו מין בשאינו מינו ולהמציא בריות חדשות מה שלא בראתי, אגא אשלים רעותא דלכוון אני אשלים רצונכם לעשות בריות חדשות ומחיתי את כל היקום אשר עשיתי

היאך ניצל נח הצדיק ולא נתפס בעוון בני דורו

רבי אלעזר שאיל ליה לרבי שמעון אבוי, הא תנינן בשעתא דעלמא אתמליא חובי בני נשא ודינא נפק רבי אלעזר שאל את ר"ש אביו, הרי למדנו בשעה שהעולם נתמלא מעונות בני אדם ונגמר דינם וכבר יצא המשחית לפעול, ווי לההוא זכא דאשתכח בעלמא דאיהו אתפס בחובי דחייביא בקדמיתא אוי לזה הצדיק שנמצא אז בעולם, כי הוא נתפס תחלה בעונות הרשעים. נח איך אשתויב דלא אתפס בחוביהו אם כן נח איך ניצל מן העונש ולא נתפס בעונות רשעי דורו. אמר ליה הא אתמר דקדשא בריך הוא בעא לאפקא מניה תולדין לעלמא מגו תיבותא אמר לו רשב"י, שתי תשובות בדבר, א' אצל נח היה יוצא מן הכלל, לפי שהקב"ה רצה להוציא ממנו תולדות מן התיבה כשביל קיום העולם, ולכן גם תולדותיו ניצלו בזכות זו. ותו דהא דינא לא יכלא לשלטא עלוי בגין דהנה טמיר וגניז בתבה ואתכסיא מעינא ב' שכחות הדין המוציאים את הדין לפעול לא יכלו לשלוט עליו לפי שהיה טמון ונחבא בתיבה והיה מכוסה מעיני המשחיתים.

רמז לצדיקים הקדושים לדעת בסוד האותיות הקדושות

ותא חזי, כתיב, (צפניה ב) בקשו צדק בקשו ענוה אויל תסתרו ביום אף יהוה בא וראה, כתיב בקשו צדק בקשו ענוה וכו' שפירושו בקשו את מדת צדק שהיא המלכות שתסתיר אתכם בצל כנפיה מפני מידת הדין, וגם בקשו מדת ענוה להסתיר עצמכם מפני מדת הדין. וגם בקשו צדק ועאל בגוה דתיבותא ואסתתר ביום אף יהוה וגם בקשו צדק כמ"ש את האלהים ה' הוהלה נח היינו עם המלכות, וגם בקשו ענוה שנכנס בתוך התיבה ונסתתר בה בעת המבול שהיה אז חרון אף ה' בעולם. ועל דא דינא לא יכלא לשלטא ולקטרגא ליה ועל ק הדין לא היה יכול לשלוט ולקטרג

זוהר על הפרשה

עלוי. ואיהו מחבלא דעלמא אקרי דהיינו מה שאמר רבי שמעון, כל אדם שעינו רעה, סימן שעין המשחית שורה עליו והוא נקרא משחית העולם, ר"ל שעינו הגשמית נעשית כלי לדחניות שעל ידו פועלים החיצונים להזיק בעין רעה. ולבעי ליה לאיניש לאסתמרא מניה ולא לאתקרבא בהדיה דלא יתוק (קמיה) וצריך האדם להשמר ממנו ולא יתקרב אליו כדי שלא ינזק ממנו. ואסיר למקרב בהדיה באתגליא ואסור להתקרב אליו בגלוי כי אסור לאדם לחבל בעצמו כי מביא את עצמו לידי סכנה שמגרה על עצמו הקליפות ומשסה על עצמו את הכלב. ומשום הכי מאיש רע עין בעי לאסתמרא מניה, מקמי מלאך המות על אחת כמה וכמה. ומסיק דבריו, כי אם מאיש רע עין צריך להסתור ולהשמר, מלפני מלאך המות בשעת המגפה על אחת כמה וכמה שצריך להשמר.

הקב"ה ציוה לנח להכנס לתיבה להסתירו מעין המשחית

ועל דא קדשא בריך הוא בעא לחפאי לנח לאסתמרא מעינא דלא יכיל רוח מסאבא לשלטא עליה בגין דלא יתחבל והא אתמר ועל כן רצה הקב"ה לחפות על נח להסתירו מעין המשחית כדי שלא תוכל רוח הטומאה לשלוט עליו כדי שלא ישתוכר נאמר לעיל. ויבא נח כמה דאתמר לאסתמרא מעינא ויבא נח, כמו שלמדנו שנכנס נח לתיבה כדי להסתתר מעין המשחית. מפני מי המבול (דקא) דמיין דחקו ליה דרשו חז"ל, שהמים דחקו אותו להכנס לתיבה. אמר רבי יוסי חמא מלאך המות דהוה אתי (ד"א ל"ג לגביה) ובגין ד עאל לתיבותא, ואסתמרא בה תריסר ירחי (שתא) אמר רבי יוסי, ראה את מלאך המות שהיה בא להשחית ונתירא ממנו ונכנס לתיבה, ונשמר בה י"ב חדשים.

מדוע נח היה בתיבה י"ב חודשים

ואמאי תריסר ירחין ושואל, למה דוקא היה בתיבה י"ב חדשים. פליגי בה רבי יצחק ורבי יהודה. חד אמר תריסר ירחין דקא איהו דינא דתיביא נחלקו בה רבי יצחק ורבי יהודה, אחד אמר כנגד הי"ב חדשים שהרשעים נדונים בגיהנם, וחד אמר לאשלמא צדיק (נ"א צדיק) דרגין תריסר, ושאר דרגין דאתחזי לאפקא מן תיבה ואחד אמר כדי שישלים נח הצדיק את י"ב המדרגות שיש ביסוד וגם את שאר המדרגות שראוי להוציא מן התיבה, היינו סוד י"ב בקר שתחת המלכות י"ב חדשים, י"ב פנים, י"ב שכטים.

שולט כמ"ש ומלכותו בכל משלה, ואתם הוצים להטמין עצמכם בתוך הקליפות, הלא הוא דכתיב אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם יהוה. אנא הוא דעבדית נוקבי פסידין פירוש אני הוא שעשית את הנקבים החפורים ועבדית חשוכא ונחורא ועשית חושך ואור ר"ל אני עשית הקדושה והקליפות נאיתון איך יכלין לאסתמרא קמאי ואיך אתם יכולים להסתתר מלפני לעשות במחשך מעשיכם.

אדם החוטא בסתר הקב"ה עושה בו דין בגלוי

תא חזי, בר בר נש חטי קמי מאריה ואמשיך גרמיה לאתפסא. קדשא בריך הוא עביד ביה דינא באתגליא בא וראה, כשאדם חוטא לפני קונו וחושב למשוך עצמו להתכסות ולהסתתר מהקב"ה כאילו אין מי שיראה אותו, אז אדרבה הקב"ה עושה בו דין בגלוי. וכבר בר נש אדכי גרמיה, קדשא בריך הוא בעי לאסתמרא ליה דלא יתחזי ביום אף יהוה וכשאדם מסתר עצמו דהיינו שעושה תשובה בפרהסיא, אז הקב"ה רוצה להסתירו שלא יתראה ביום ששולט הדין בעולם כדי שלא ישלט בו הדין. ודודאי אבעי ליה לאיניש על סח ע"כ) דלא יתחזי קמי מחבלא בר שריא על עלמא דלא יסתכל ביה כי בודאי צריך האדם שלא יתראה לפני המשחית כששורה בעולם כדי שלא יסתכל בו, שצריך להראות כאלו מתירא ממנו לפי שעתה ניתנה לו הממשלה. דקא כל אנון דיתחזון קמיה אית ליה רשו להחבלא כי כל אותם שמתראים לפניו יש לו רשות להשחיתם.

לא להתקרב לרע עין

והיינו דקאמר רבי שמעון כל בר נש דעיניה בישא, עינא דמחבלא שריא

מעל פני האדמה. אהדר עלמא למיין כמה דהוה בקדמיתא מיין במיין והא אתמר אחזיר את העולם למים כמו שהיה בתחלה מים במים, כמו שכבר נאמר לעיל. מכאן ולהלאה אעביד בריין אתרנין בעלמא כדקא יאות. מכאן ואילך אעשה בעולם בריות אחרות כדארי, כי בתיבה נתחדשו בסוד העיבור ונחשבים כבריות חדשות.

אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו

(דף סח ע"א) ויבא נח ובניו ואשתו ונשי בניו אתו. רבי חייא פתח ואמר (ירמיה כג) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם יהוה. כמה אנון בני נשא אטימי לכא וסתימי עיינין דלא משגיחין ולא ידעין ביקרא דמאריהון רבי חייא פתח ואמר מש"כ אם יסתר איש במסתרים וכו' פירוש, כמה בני האדם הם אטומי לב וסדומי עינים שחושבין שעניי בשר להקב"ה ח"ו שכמו שאפשר להסתתר מעיני בשר ודם כך אפשר להסתתר מעיני הקב"ה, שלא משגיחים ולא יודעים בכבוד קונם שמלא הארץ כבודו דכתיב ביה הלא את השמים ואת הארץ אני מלא. היך בעון בני נשא לאסתמרא מחוביהו אם כן איך רוצים בני אדם להסתתר מחטאיהם ואמרי מי רואנו ומי יודענו. וכתיב, (ישעיה כט) ותהיה במחשך מעשיהם. לאן יתטמרון מקמיה ואומרים מי רואנו ומי יודע מאתנו, וכמו שכתוב והיה במחשך מעשיהם שמעיהם הוא במחשך הקליפות, אנה יסתתרו מלפני הקב"ה, הרי הקליפות עצמם מתקיימות מתמצית השפע העליון ואתם חושכים להטמין ולהסתתר בהם ולסלק השגחתו מהם.

משל נפלא

למלכא דבנה פלטרין ועבד תחות ארעא טמירין פצידין משל למלך שבנה ארמון נפלא, ועשה תחת הארץ מחבואות ומבצרים, המחבואות הם משל לעולמות הקדושים המאירים, ועשה תחת עולם העשיה תחת המלכות דקדושה ועשה תחת הארץ מבצרים עולמות של הקליפות החשוכים. ליומין מרדו בני פלטרין במלכא אסתר (אצער) עליהו מלכא בגייסוי לימים מרדו בני הארמון במלך, הקיף עליהם המלך בחיילותיו, דהיינו הקב"ה הביא עליהם מלאכי הדין. מה עבדו, עאלו וטמירו גרמיהו תחות נוקבי פסידין מה עשו נכנסו והטמינו עצמם בתוך המחבואות המבצרות, ר"ל שרצו להטמין עצמם תחת צל הקליפות כדי שלא ישלט עליהם הדין. אמר מלכא אנא עבדית לון ומקמאי אתון בעאן לאסתמרא אמר המלך אני עשית אותם המחבואות ואיך אתם רוצים להסתתר בהם מפני, כלומר גם בקליפות אני

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודש
של מן הגאון המקובל
חכם **בנידו שמואל** שליט"א
על רבותיו חכמי ישראל **"שרפי הקודש"**
ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם וזיע"א

שרפי קודש

ומן השמים לא אסתרעא מילחא.

רבי חיים סינוואני זצוק"ל

רבי חיים סינוואני שהיה רבו של חכם מורדכי שרעבי, היה מברך את הבאים להתברך מפיו כשהוא מצמיד ראשו לראש המתברך. פעמים שהיה מורנו הרב הולך לרבי חיים. פעם שאל הרב שרעבי את מורנו הרב שליט"א, האם

רבי הצדיק מארי

חיים הצמיד את ראשו לראשך, ומורינו הרב השיב בחיוב, ושמח על כך רבי מורדכי.

רבי חיים לא היה כוש מאדם אלא היה חי

בפשוט עצומה כמו שהיו חי היהודים בתימן. לכן שהיו מגיעים לביתו והיה לבוש בכבדי

ביתו, לא היה כוש להתלבש ליד האורחים.

סח מורינו הרב שליט"א:

אחי הרב שמואל, ה' ישמרנו ויחינו, היה מקורב מאוד למורי חיים, ומורי חיים היה מברך אותו והיה מתקיים. לקראת סוף ימיו אמר לו רבי חיים שיגיע אליו ביום פלוני, דוקא ובאותו היום הייתה טרדה גדולה לאחי ולא יצא לביתו של רבי חיים. הלכתי לאחי והזכרתו מן העניין שחייב הוא לצאת לרבי חיים, אולם אחי היה טרוד מאוד ולא הספיק לצאת. כאשר למחרת בא לצאת לכיוון ביתו של רבי חיים, כבר התפרסמה הידיעה שרבי חיים נפטר, ויהי הדבר לפלא שידע רבי חיים את עת פטירתו ורצה לצוות כמה דברים קודם פטירתו.

רבי נתן סאלם זצוק"ל

יותר מהעונות האלו – אין

סיפר מורנו הרב שליט"א על חכם נתן סאלם זצ"ל, שהיה מורה בתלמוד-תורה והיה בקיא בכל התורה. רבי נתן הפקיד פתק קטן בידי בנו, רבי אברהם סאלם, ואמר לו, "כאן כתבתי את העונות שלי. לך לחכמי הדור ותשאל אותם מה התיקון שלי. יותר מעונות אלו – אין!"

את הפתק הזה הראה ר' אברהם סאלם בהספד ככלות ה'שבועה' על אביו.

הגילויים

הנוראים

מב"ד של מעלה

רבי נתן סאלם זצ"ל היה משמש בקודש אצל הרב ידיד הלוי זצ"ל, שהיה רבה של שכונת הכוכרים וגאון אדיר. הם התנו כיניהם, שמי שיפטר ראשון מן העולם, יבוא ויספר לרעהו. מהמתרחש בעולם העליון. מטבע הדברים, רבי ידיד, שהיה מבוגר מר' נתן בהרבה, נפטר ראשון.

וכאן המקום לספר אודות חלום נורא, אותו חלם הגאון רבי נתן סאלם

רבי יהושע שרבני

זצ"ל, ואף העלהו על הכתב במכתב ששיגר לגאון רבי שלמה ידיד הלוי זצ"ל (הובא בספר "ברכת יוסף", ח"ג בהקדמה), וזה לשונו:

"לפי בקשתך, הנני כותב את מראה החלום שראיתי לפני עשרות שנים, את המנוח הצדיק מר אביך הגאון רבי יוסף ידיד הלוי זצ"ל מארם צובא. וכך היה החלום:

כליל שבת אחד, אחרי פטירת הרב מר אביך, והנה ראיתי שאני נמצא על הכור כחצר הקדש הכוכרים. מול ישיבת הרב, כידוע, ישנו בור גדול בתוך חצר ההקדש, ושם היתה חופה וקידושין ושמחה רבה, והמקדש היה הרה"ג ר' יהושע שרבני יצ"ל, שכרך השבע ברכות.

כתום החופה, ראיתי והנה הישיבה פתוחה וכתובה יושב מורנו הרב שליט"א מור אביך, ומוקף על שולחנו ערמות של ספרים כמנהגו הקדוש, וידו כותבת כדרכו בקדש חיבורים. ניגשתי ונישקתי את ידו, וביקשתי רשות אם אני יכול לשאול שאלותי, והוא ענה בחיוב.

אמרתי: "הלא כבוד בעולם נמצא בעולם האמת, איך זה כעת נמצא כאן?"

אמר לי: "לא ידעת שהצדיקים יש להם רשות לבקש לדור בעולם הזה?" כמו מעשה של רבינו הקדוש (כתובות קג).

אמרתי: "זכבך, אני יכול

רבי נתן סאלם

אמר לי בפשיטות: "הלא אברהם אבינו שומר עליהם".

וכך נגמר החלום.

באשמורת הבוקר של יום השבת ועד עכשיו, אחרי כל השנים, מחזה החלום מצויר לנגד עיני כאילו בהקיץ. בזמנו, ניגשתי אל כבוד הרב הגאון המקובל ר' יהודה פתיה זצ"ל וסיפרתי לו את החלום, אמר לי: 'החלום נכון. ומה שראית רבי יהושע עורך הקידוש, זהו מלאך הממונה על הנשמות בגן עדן, ששמו יהושע'.

[וכך אחרי זמן, אני הכותב ראיתי בספר הקדוש של מוהר"ש מאוסטרופול' זצ"ל שכתב, כי שם המלאך הממונה על נשמות הצדיקים שמו יהושע]. עכ"ל של רבי נתן סאלם זצ"ל במכתבו.

המשיך מורנו הרב שליט"א וסיפר, שהוא ראה את הסיפור הזה כתוב. יום אחד, הגאון הגדול חכם אברהם סאלים, ראש ישיבת "מאור התורה" היה עם מורנו הרב שליט"א בניחום אבלים. הם חזרו יחד ברכב, ושאל אותו על מעשה הזה. חכם אברהם אישר שאביו סיפר להם את המעשה הזה של החלום, בדיוק כמו שסיפרנו. רואים איזה כוח יש ללימוד התורה.

שרפי קודש

ולא כואב כלום. מי שלומד תורה, אותו אדם כבר ספוג ברפואה".

ועמד זקוף קומה, ולקח ספר "חוות יאיר" הקדוש מן השלחן שלפניו, והראה לי בתוך הספר נייר אחד שיש בו גבשושית, ואמר: "תראה, אם תרצה להעביר הגבשושית - ייקרע הנייר. אבל יש חומר כימי שאפשר להעביר הכל בלי לקרוע את הנייר. כך עסק התורה מעביר כתמים ומנקה את הנשמה. המאור שבה מחזירו למוטב. עליכם להתחזק בתורה, בתורה, בתורה ככל כוחכם".

ושאלתי שוב: "האם יש לי רשות לדעת כמה ימים אחר הפטירה מגיע הצדיק למחיצתו?"

אמר לי: "לפי מעלתו של הצדיק. יש עוד שלשה ימים, ויש עוד שבעה ימים, וכו'".

שאלתי: "עד שהצדיק מגיע למחיצתו, איפה הוא נמצא?"

אמר לי: "הצדיקים נמצאים בחדר המטות".

שאלתי: "זמי שומר עליהם?"

רבי יוסף ידיד הלוי

לשאל אותך איך עובר הדין וחשבון על האדם?" אמר לי: "עומק הדין חריף מאוד וקשה מאוד. לא מוותרים על קוצו של יוד. אך דע לך, בעלי תורה זוכים להתחשבות מיוחדת".

כלשון הזה אמר לי: "בעל תורה ביתר אעה כתיב, התורה, התורה, התורה מגינה, וגם האור שבה מטוהר את הנשמה... יש מים מיוחדים שרוחצים אותו בהם, וכל העוונות נעלמים".

המשיך ואמר לי: "כוא ותראה", הראה לו ספר שהיה עליו כתם שומני עמוק שעבר בכריכה מצד לצד. לקח מים, ומרח אותם על הספר, ויצא כל הכתם משני הצדדים. אמר לי: "אתה רואה? נקי!"

חכם עזרא עטיה עם חכם נתן סאלם

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

מהלכות תפילין

מהו סדר עשיית הפרשיות ?

כתב בכ" (סי' לב אות כא - כב) בשם הר"ר אכסנדר, שיש אומרים שראוי להקדים פרשיות של יד קודם של ראש, מפני שפרשיות של יד מוקדמים בפסוק שנאמר "זקשרתם לאות על ירך והיו לטוטפות בין עיניך" ומיהו אם לא הקדים לא פסול.

וכן פסק ברמ"א (ס"א) שלכתחילה יכתוב קודם תפילין של יד ולאחר מכן יכתוב תפילין של ראש.

אמנם דעת האריז"ל (שער הכוונות בדרושי תפילין דרוש ב') שקודם יכתוב תפילין של ראש ולאחר מכן יכתוב תפילין של יד, משום שתפילין של ראש הם כנגד ז"א ותפילין של יד הם כנגד נוק' דז"א, וממילא תפילין של ראש קודמים, ולפי זה גם מוכן למה תפילין של ראש הם מחולקות, כיון שכפרצוף ז"א כל ספירה (מ-') ספירות) נמנית בפ"ע ויש ד' בתים כנגד חכמה בינה חסדים דדעת וגבורות דדעת (וידוע שדעת הוא כנגד כל הז"ת (שבע ספירות תחתונות)), אבל תפילין של יד שהוא כנגד כפרצוף נוק' דז"א כל הספירות נמנות כפרצוף אחד ולא מחולקות, לכן גם הבית הוא אחד.

ומהו סדר קשירת הרצועות לבתים ?

בקשירת התפילין קושרים לכו"ע קודם כל את הראש שהוא האות ש', ולאחר מכן את הקשר של תפילין של יד שהוא האות ד', ולאחר מכן את היד של תפילין של יד.

מהו סדר עשיית הבתים ?

כתב בשער הכוונות (דרוש ב מתפילין) כותבים את הפרשיות של ראש, סוגרים אותם ומשחרים את הבתים, ורק לאחר מכן עושים את התפילין של יד.

כוונות בסדר עשיית התפילין.

כתב בשער הכוונות (דרוש א מתפילין) שיש בתפילין כא שמות הויה כנגד שם אדי-ה שהוא בגמטריא כא, ושם מבאר איך לחלק את השם אדי-ה לכל שמות ההויה. ועוד יש יב תפירות בתפילין כנגד יב צדופי שם הויה. ועוד יש כוונה שכל פעם שמכנים ומוציא את המחט בשעת התפירות יש כוונה לכל הוצאה והכנסה.

כתב בקול יעקב (סי' לו ס"ק טו) בשעה שמתייג את התפילין יכוון את השם שעולה בגמטריא ז' שהוא זין יוד נון, כיון שהתג הוא כמו אות ז' קטנה, [טפטהיה], וכן מכוונים את השם הזה בפיתום הקטורת מודגש

מעשה בירחורי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הרח"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאבירי מוסדותינו

הסוכה והחליפה החדשה

שאלה: לקראת חג הסוכות בנה ראובן את סוכתו בחניה הסמוכה לביתו כמובן בהסכמת השכנים ובאישור העירייה, אך דא עקא שהלייסטים המחברים את דפנות הסוכה היו קצת ארוכים מרווח הסוכה ולכן נשארו לו עודפים בולטים לחוץ לדפנות. שמעון שהגיע לביתו בשעת לילה מאוחרת מאוד לאחר שהשתקף בשמחת בית השואבה המרכזית לא ראה את הבליטות של העצים מה גם שהמקום היה חשוך ולא ניתן היה לראותם בקלות, בעוכרו ליד הסוכה נתפסה חליפתו בעצים ונקרעה. טוען שמעון לראובן עליך לשלם לי על החליפה החדשה שקניתי לחג ונקרע מחמתך, ראובן טוען לעומתו את הסוכה עשיתי ברשות כולם ועליך היה להתבונן שאין אותה נתקל בה, פנו שניהם אל הרב לשאול כמה עליו לשלם על הנזק שנגרם לחליפה.

תשובה: ראובן פטור מלשלם על הנזק שנעשה לחליפה החדשה של שמעון.

הנימוק: לעצם טענת ראובן שהוא עשה את הסוכה ברשות ועל שמעון היה להתבונן, אין זה טענה נכונה, כמבאר בגמרא ב"ק (דף כז:) שאדם שהניח את הכר ברשות הרבים כדי לנוח מעמל דרכו, ועבר אדם אחר ונתקל בכר ושבר אותו, פטור, כיון שאין דרכם של בני אדם להתבונן בדרכים, והכא נמי שמעון לא התבונן, ובפרט שההתבוננות היתה קשה בלילה ובמקום חשוך.

אך על כל פנים יש לפטור את ראובן מהנזק, הואיל ותקלה שאדם מניח ברשות הרבים דינה כדין "בור", ומהפסוק "כי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ונפל שמה שור או חמור" למדה הגמרא (ב"ק כח:) שדוקא אם נפל בכור שור או חמור חייב, אבל אם יפלו כליו של האדם וינזקו בכור אין בעל הבור חייב על כלים שניזקו בכור, וכן פסק השו"ע סימן תיא סעיף א. על כן הלייסטים שהיו לתקלה ברה"י ונחשבים לבור, הואיל והנזק הוא בכלים של שמעון ולא בגופו פטור ראובן מתשלום.

בוהב, וכתב שם שאם הסופר מכון בשם הזה לא באים למניח את התפילין האלה הרדורים רעים.

אמנם ודאי שקודם כל לפני כל הדברים המסוגלים צריך לעבוד את ה' בפשיטות ובתמימות, ולהיות עם מידות טובות, ולעשות נחת רוח לה' יתברך, וזה קודם להכל, ומי שזוכה גם לעשות את הדברים המסוגלים אשריו ואשרי חלקו.

כיצד מתייגים את האותיות ?

וכן מתייגים את האותיות בתפילין כמו זינין קטנים, באותיות שעטנז גין בדיק חיה, באותיות שעטנז גין חייב לתייג, ובאותיות בדיק חיה נהגו לתייג אמנם הם לא חובה, והרש"ש (בספרו אמת ושלוש כט ע"א) כותב לתייג את כל האותיות האלו ולא להוסיף עוד אותיות לתייג, אמנם הכה"ח בספרו קול יעקב (או"ח סי' לו ס"ק יג) כתב שיתייג גם את האות וו, אמנם סיים (בס"ק טז) שאין לזו מדברי הרש"ש.

ובתפילין קטנות נהגו שלא לתייג את האות י וכן לא את האות ו, כיון שהם קטנות יש חשש שיראה התייג כעוד אות על האות הקיימת, וטוב הם עושים.

האם מותר לכתוב שמות ע"ג המזוזה ?

ע"ג המזוזה כותבים את השם שקי, ויש שכותבים גם את שמות כוזו כמזכר כוזו, פרוש אלו השמות הם אותיות שמעל שם הויה ומעל שם אלוקינו ושוב האותיות שמעל שם הויה, כלומר השם כוזו הוא מורכב מהאותיות שאחרי שם הויה שאחרי האות י של שם הויה מגיע האות כף, וכן לאחר האות ה מגיע האות ו, וכן אחרי האות ו מגיע אות ז, ואחרי האות ה מגיע האות ו, ולכן יוצא השם כוזו וכן בשאר השמות. כתב מוק (יו"ד סי' רפח סעי' טו) אסור להוסיף בה מאומה אלא שמכחזן כותבים את השם שקי כנגד תיבת ודיה שבפנים.

ויש לדון בדברי מוק האם זה לעיכובא, כלומר שצריך לכתוב רק את השם הזה, או שמותר לכתוב גם את השמות הנ"ל.

וכתב ביבי"א (ח"ח יו"ד סי' כח) שאין איסור לדעת מוק לכתוב את אלו השמות, כיון שכל מה שכתב מוק שאין לכתוב שמות קודש על המזוזה זה רק בחלקה הקידמי של המזוזה אבל בחלקה האחורי מותר, אבל לכתחילה לא יכתוב, אמנם לדעת הישכיל עבדי אסור לכתוב את אלו השמות על המזוזה לדעת מוק, אמנם מי שנוהג כמו המקובלים וכן דעת הרמ"א (יו"ד סי' רפח סעי' טז) לכתוב את אלו השמות.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רות
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אחרון
בן רחל

איגרת ל בני הנעורים

זכר צדיק לברכה

"אלה תולדות נח, נח איש צדיק תמים היה בדורותיו, את האלקים התהלך נח". (בראשית ו, ט) **כתב רש"י** – "הואיל והזכירו סיפור בשבתו שנאמר זכר צדיק לברכה". **כתוב** במשלי (ל', ז) "זכר צדיק לברכה" כשמזכירים צדיק לברכה ולשכחו, מדוע? ודאי שאין הכוונה לתועלת הצדיק, שהרי נפטר. אלא סיפור השבח הוא בשבילנו ועבורנו, **שעל ידי שאנו משבחים את הצדיק אנחנו מגלים את הערכתנו למעשיו למידותיו ולתורתו, ונותנים אנו חשיבות לטוב**. וממילא הדברים משפיעים עלינו.

"אם הראשונים כמלאכים אנו כבני אדם ואם הראשונים כבני אדם אנו כחמורים ולא כחמורים של רבי פנחס בן יאיר", ביארו בעלי המוסר, שהראשונים לא דוקא דור התנאים, אלא על כל דור ודור. ובחינה היא לאדם, **אם הוא רואה ומתייחס לדורותיו הראשונים כמלאכים הרי הוא בן אדם** ואם לדעתו נראים הם לו כבני אדם, הרי אנו כחמורים ולא כחמורים של ר' פנחס בן יאיר.

ההנהגה של צדיק, שכשנמצאים בקרבתו מרגישים שמתעלים. עושים מעשים טובים יותר, רוצים להיות טובים וכשרים. וזהו מעלתו של הצדיק שעושה שנראה מעולם יותר.

ישמעאל הקדים את יצחק לפניו כדרכיב "ויקבר אותו יצחק וישמעאל בניו", (בראשית כה, ט) מאין למדו חז"ל שישמעאל עשה תשובה. כשמעריכים ומחשיבים את הצדיק הדברים גוררים לתיוקן המעשים לתשובה וליראה – להדבק במידותיו. שכן הצדיק מלמד אותנו מה רב ערכו של צדיק, ממילא נשאף לדמות להיות בקרבת צדיקים.

אוי לרשע ואוי לשכנו. מדוע אוי לשכנו וכי רק בגלל שהיו שכן של רשע ראוי לדמותו אליו, אלא קרבתו לרשע משפיעה גם על מעשיו שלו. וזהו הדין אצל הצדיקים להיות בקרבתם טרומת להתעלות.

שבח הצדיק חשוב הוא עד מאוד, על הצדיק נאמר "וצדיק יסוד עולם" (משלי י, כה) כלומר הוא מחזיק את הבריאה, הוא שולט ומשפיע על הבריאה כולה. **מספרים על בנו של אחד מגדולי האדמו"רים שישב יחדו עם בנו של ר' ישראל מאיר הכהן מראדין בעל ה"חפץ חיים"** והיה מספר לו על גדולתו של אביו האדמו"ר, על כל ניסיו ומופתו, איך שברכתו פקדת עקרות ומרפא חולים ומחולל ניסים.

לאחר שעה של נפלאות אמר לבנו של החפץ חיים עכשיו יספר על ניסיו ונפלאותיו של אביו. ענה בנו של החפץ חיים: לאחר כל המעשים הגדולים ששמעתי על אביו איך לי אלא למר שעליו נאמר "צדיק גזר והקב"ה מקיים", אבל אבי מה שהקב"ה גזר הוא קיים.

ועל כן לא לחינוך זכה החפץ חיים שהשפעתו העצומה משפיעה דורות רבים אחריו, השפעה של יראת שמים, מידות טובות, עמל התורה, וישרות ההלכה.

על הפסוק "ויבא ויפתח הגמלים" (בראשית כד, לב) פירש"י שאליעזר עבד אברהם התיר זמם שלום שהיה סותם את פיהם שלא ידעו בשדות זרים. ותמה הרמב"ן על פירושו הרי אותו של רבי פנחס בן יאיר לא אכלה מגול ואפילו תבואה לא מעושרת (כדאיתא בחולין ז') **הואך יעלה על הדעת שנמליו של אברהם אבינו ידעו בשדות זרים וייהנו מהגזל?** ומסופר במדרש (כ"ד ס', ח) על אותו של רפכ"י שנטלו ליסטים שלשה ימים שהיה ולא אכתה לאכול, חששו הליסטים שמה תגע ותמות כמורה,

לג, (טו) אמר רבי חייא בר אבא זה שאינו מסתכל בנשים כשעה שעומדות על הכביסה. (הפסוק מדבר במידת חסידות, ז"א שאם עוצם את עיניו ואינו מסתכל בנשים העומדות על הכביסה שאו רגליהם מגולות, צדיק הוא. א"כ משמע כשלא עוצם את עיניו ומסתכל אינו לא צדיק ולא רשע. ולכן שואלת הגמ' היכי דמי? אם יש דרך אחרת לילך, רשע הוא, ואם אין דרך אחרת, אנוס הוא שהרי אין לו ברירה, ורחמנא פטריה, ומתוצאת הגמ' לעולם כשאין דרך אחרת לילך בה, ואע"פ שאנוס הוא ופטור אם יסתכל, בכל זאת יש לו להתחסד ולעצום עיניו.

ופירש"י – אם יש דרך אחרת והולך בו שיש נשים, רשע הוא, ואף אם עוצם את עיניו, שלא היה לו לקרב לדרך זו, אלא להרחיק מן העבירה, דקיימא לן "הרחק מן הכיעור" (חולין מד:). אדם שלא מודיק עצמו מן החטא נקרא רשע – נח נקרא חולין.

דרשו חז"ל – (מדרש תהלים ק"א) "הים ראה וינס", מה ראה? ארוננו של יוסף יורד לים, אמר הקב"ה ינוס מפני הנס, שנאמר וינס ויצא החוצה, אף היא (הים) נס מפניו. עיין שיחות מוסר (לגר"ח שמואלביץ זצ"ל) שכתב, על עצם המגעו מן החטא קיבל יוסף שכר, כמו שדרשו חז"ל (בראשית רבה צ"ג) פיו שלא נשק בעבירה – זכה "ועל פיך ישק כל עמי". טפ"ש שלא נגע בעבירה – זכה "וילכש אותו בגדי שש". צוואר שלא הרכין לעבירה – זכה "וישם רכיד חובב על צווארו". ידיו שלא מיששו בעבירה – זכה "ויסר פרעה את טבעתו מעל ידו, וינתנה על יד יוסף". רגליו שלא פסעו בעבירה – "וירכב אותו כמרכבת המושגה אשר לו". מחשבה שלא חשבה בעבירה – זכה תבוא ותיקרא חכמה "ויקראו לפניו אברך" אב חכמה ורך בשנים.

כל אבר מאבריו של יוסף קיבל את שכרו על שלא קרב אל העבירה, אבל השכר הגדול והמיוחד ביותר הוא עבור ה"וינס ויצא החוצה", שכר שבו זכו כלל ישראל לקריעת ים סוף ולהצלת האומה כולה.

ומתוך השכר הגדול יש להבין שודאי גם דבר זה הוא הגדול משאר דברים שנמנו לעיל, שהרי "לפס" צערא אגרא. **ויש** למר מפני שטמון בו יסוד גדול בעבודת האדם – **שעיקר עבודתו של האדם לברוח ממקום סכנה ולהתרחק מן הנסיון ככל היותר**. וזה שעשה יוסף, העדיף לנוס ולהשאיר בגדו אצלה (אעפ"י שכתו גדול משלה ובכוחה היה לקחתו ממנה), וליתן לה עילה להתעלל עליו ובלבד שלא להעמיד עצמו עוד רגע קט במקום זה.

הרעיון הטמון ביסוד זה שאע"פ שאין היצר הרע מחטאיו כפועל לעת עתה, אך כך דרכו שאין הוא מניח לאדם להתרחק לגמרי, שומרו – כדי שיהיה לכל הפחות קרוב לחטא ולמכשול. ועל זה חבנו את נח, ונעשה מאיש צדיק איש האדמה, יוסף עמד בנסיון, וזכה לתואר "יוסף הצדיק".

וכן מצינו זה אצל לוט (בראשית יג, יא) כשנפרד מאברהם אבינו ובחר לו את כתר הירדן, את סדום ועמורה כמקום משכנו. חבנוהו חכמים על בחירה זו, ודרשוהו לגנאי (עיין רש"י). ואע"פ שלמעשה לא למד ממעשיו הרעים, שהרי מוכן היה למסור נפשו על הכנסת אורחים כשאנו המלאכים בצל קודשו, ואף בת מסרה נפשה להצלת אותו עני כדאיתא במדרש. ככל אופן דרשוהו לגנאי, שלא היה לו לבחור לגור בשכנותם ולקרב עצמו למקום רשעות וסכנה. (אור ההר)

מיהו להוציאה ולסלקה, הלכה לבית אדוניה, כפתח הכית השמיעה קולה. אמר רפכ"י פיתחו לעניה זו שלא אכלה שלשה ימים. מנין ידע ר' פנחס בן יאיר שכהמותו לא תאכל במערת ליסטים? מנין שאב הצדיק ידיעה זו? אלא זה מוכרח, כל היקום נברא לצורך תפקידו ומגמותו של האדם כעולם הזה. מהות הבריאה לסייע לאדם השלם בתפקידו, אי אפשר שהם ימעלו בתפקידם ויגלו וינה הצדיק אף בצורה עקיפת מגל.

זהו למעשה שורש התמיהה של הרמב"ן על גמלו של אברהם אבינו וכי יצרכו זמם לפיהם והרי כל הטבע נוצר כדי לסייע ולעזור לו, ולא מסתבר שיגולו משדות זרים, אם כן מה מקום לסתום פיות בהמותיו? תמיהה זו של הרמב"ן על רש"י היא למעשה תמיהה המדרש, שרש"י פירש כפירוש המדרש שם והמדרש עצמו שם חמה על פירוש זה, ולכן פירש הרמב"ן פירוש אחר ל"ויפתח לגמלים" שהיו קשורים אחד לשני ופתח להם ע"ש.

ועל כל פנים לפירוש רש"י צ"ל שתמיד צריך להתנהג כדרכי הטבע בענייני המצוות, לפי שיש לצדיקים לחשוש שמא יגזרם חטאם (שתמיד חוששים עצמם בחוסר שלמות) ותבוא לאכול בהמות מן הגזל, וכן צריכים להתנהג כמו כל העם לפי שהם למד ממעשיהם, וכמו שכל אדם צריך לדון בהמותו שלא תאכל מן הגזל כך גם הצדיקים צריכים שלא יחשדו בהם, ולהיות סמל ודוגמה למידות טובות, וזהו זכות השפעתם על החולות משפיעים מידות טובות ויראת השם.

להתרחק אפילו מספק נסיון

"ויחל נח איש האדמה ויטע כרם, וישת מן היין וישכר ויתגל ברוך אהלו". (בראשית ט, כ) "ויחל" – עשה עצמו חולין, שהיה לו לעסוק ותחילה בנטיעה אחרת. "איש האדמה" **אמר רבי ברכיה** חביב משה מנח, נח משנקרא איש צדיק נקרא איש האדמה אבל משה משנקרא איש מצרי נקרא איש האלקים. (בראשית רבה לו ד, ו).

העולה מדרבי המדרש – שנעשה נח חולין, וירד מדרגת איש צדיק לאיש האדמה, מפני שהיה לו להתעסק בנטיעה אחרת ולא בדבר שיקרנו לאיסור. יש לאדם להרחיק עצמו ממקום סכנה, מכל דבר שיכול להביאו לידי מכשול ח"ו, ואם אינו עושה כן נקרא "חולין". **משום** כך יש למר לחשוש חז"ל (בבא מציעא צב). על הגזר שלא ישכר עצמו לעבודת הכרם, "לך לך אמרין נזירא סחור סחור לכרמא לא תקרב" – כדי להרחיק מן האפשרות למכשול.

איתא בכבא בתרא (נז): "ועוצם עיניו מראות ברע" (ישעיהו

ואלה יעמדו על הברכה

שילה בן נטלי חיה

איל בן יסמין

ורד בת יסמין

אליהו בן סאלמה

טל בן מדי

גיל בן אסנת

עידו בן רחל

יניב בן משה

מרדכי בן נטלי חיה

03-5520004

לתרומות והנצחות

שרה בת נעמי

מאיר בן מדי

ימיהו בן ויקטוריה

פריטים טמונים - פרשת נח

בתמונה מסתתרים 15 פריטים הקשורים לסיפור תיבת נח.
חפשו בעיניים פקוחות - כמה פריטים תוכלו למצוא?

הפריטים שעליכם לחפש:

רשימת הפריטים:

1. תיבה - הבית הצפף שבנה נח לפי ציווי ה'.
2. יונה - הציפור שחזרה עם עלה הזית.
3. עלה זית - הסימן לכך שהמים ירדו והעולם מתחיל להתחדש.
4. עורב - הציפור הראשונה שנח שלח ולא חזרה.
5. קשת בענן - הברית בין ה' ובין כל העולם שלא יבוא עוד מבול.
6. טיפה של גשם - סמל לתחילת המבול.
7. טיפת שמש - סמל לסיום המבול ולאור החדש.
8. הר אררט - המקום שבו נחה התיבה לאחר המבול.
9. פטיש - סמל למאמץ ולעשייה של נח.
10. מסמר עץ - חלק קטן מבניית התיבה.
11. קרש עץ - אחד מחומרי הבניין של התיבה.
12. עלה גפן - רמז לכרם שנח נטע.
13. דג - מן היצורים שלא מתו במבול.
14. זוג חיות (פיל) - רמז לכניסת בעלי החיים לתיבה.
15. זוג חיות (גירפות) - חיות שנכנסו בזוגות לתיבה.

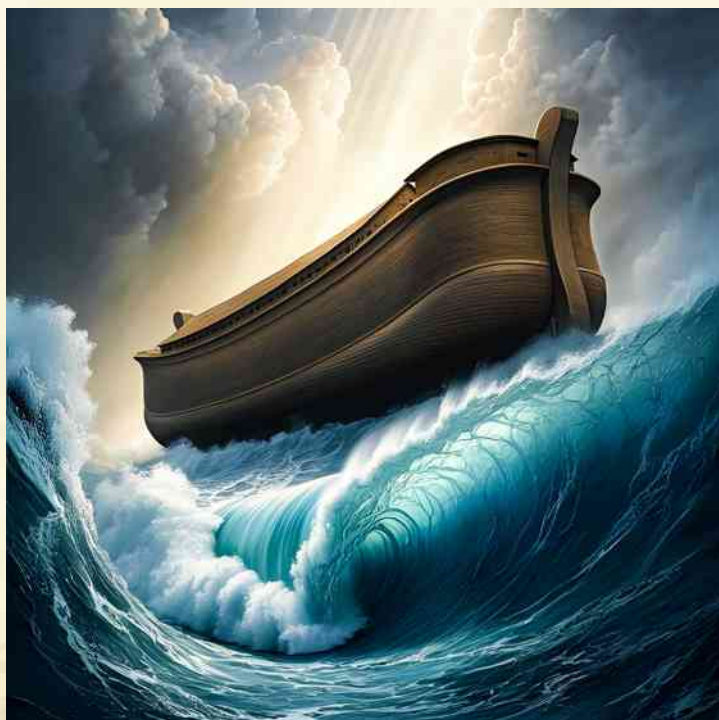
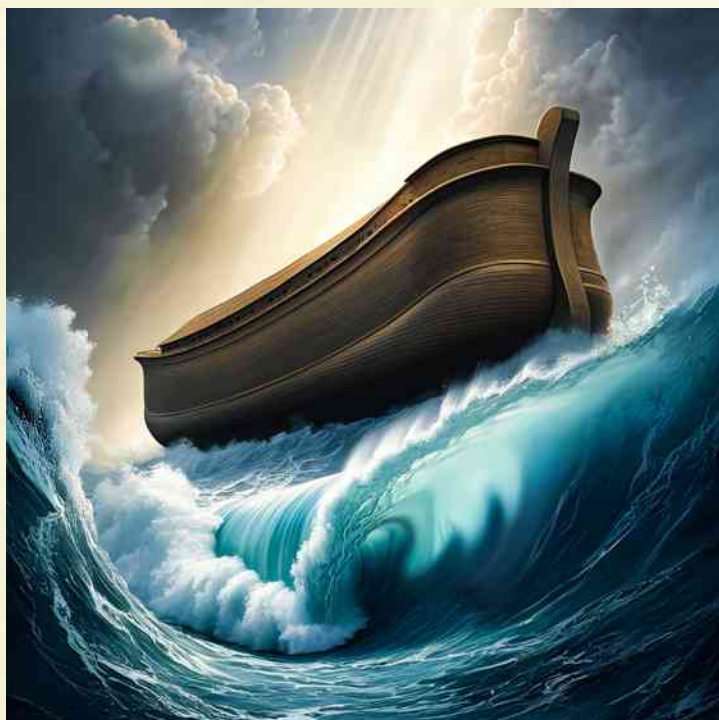
האם תצליחו לגלות את כולם? בהצלחה!

מצא את ההבדלים

המים גועשים, הרוח נושבת, והתיבה ניצבת באמונה בין הגלים.

אבל משהו בין התמונות, לא בדיוק כמו שהיה בתיבת נח...

מצאו את 15 ההבדלים מסתתרים בין העננים והגלים. בהצלחה!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

בדברי תורה

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

פרשת נח

של מלאכים בבני אדם אין לזה תקנה ולכן לא היה שייך כי אם על ידי המבול.

וזה מה שאמר גם כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ וכו', וכמדוקדק בפסוק שלגבי הבהמות הטמאות נאמר שתיים שתיים באו לנח אל התיבה זכר ונקבה, ואילו לגבי הבהמות הטהורות כתוב שבעה שבעה איש ואשתו, והיינו שנח נצטוו להביא בבהמות הטהורות בהמות מיוחדות שהן עצמן לא חטאו והיה חיותם כאיש ואשתו, ויש אומרים שאפילו היו יותר מכך, ואילו הטמאות בין כך טמאים כמבואר בזוה"ק ובדברי האריז"ל.

ובכח טומאת עוונות אלו גילוי עריות וכן עבודה זרה, כמבואר ברש"י פסוק יא, וטומאת עוון הגזל שהוא גזילת הדמים, האדמה נטמאה ג' טפחים מחמת העירבוב של של הטומאה שעשו, ורק נח הצדיק היה שורש של קדושה להיות מתחיל עולם חדש, ולא לחינם הוליד ג' בנים שהשלשה ילדים של נח הם כנגד חג"ת וכביכול כנגד אברהם יצחק ויעקב, שם כנגד חסד, חם כנגד גבורה, ויפת כנגד תפארת, כך לכאורה. והכל רמזים של סודות עליונים.

ובסוף הפרשה נאמר בואו נבנה עיר ומגדל וכו' ובאריז"ל איתא שבנו בחינה של בניין רוחני והיו משביעים שמות מלאכים מורידים אותם מעולמות עליונים ומכריחים אותם לעשות רצונם, לפי שהיו יודעים את שמות המלאכים על בוריים, והיו יודעים כיצד להכריחם לעשות את רצונם, ואפילו מעולמות גבוהים היו מורידים בריות ועל ידי כן היו חוטאים.

וה' בלל לשונם היינו שבלבל את שפת המלאכים ועל ידי זה לא יכלו בני אדם להשביעים ולא הייתה אפשרות לבני אדם לדעת את אור זה, וזו הבחינה אור שגגנו הקב"ה לצדיקים לעתיד לבא דהיינו שחלק מועט נשאר שהיו יכולים לברוא עולמות ועניינים על ידי המלאכים ועתה לא יכלו לעשות כלום לפי שה' בלל לשונם והסתיר האור מכל וכל.

שנתבאר בזה במקומו), ואילו בענייני אגדה ב' הדעות הינם להלכה אלא שכל דעה היא אמת לפי בחינתה והנהגתה.

וא"כ יש להבין מדוע יש בחינה שנח לא היה נחשב לכלום לגבי אברהם, והרי סוף סוף נח גם היה עובד גדול את האלוקים, וכיצד יש מקום לדעה זו לומר שלא היה נחשב לכלום, והיה לדעה זו לומר שנח היה נחשב פחות הרבה מאברהם שכן היא שיטתם, שלא רק שהיה אברהם גדול מנח אלא הרבה יותר גדול, אבל מדוע אומרים שלא היה נחשב לכלום.

ויתכן שאכן כך דעה זו סוברת כפשוטו שעבודת ה' של אברהם הייתה בדרגות שאפילו נח הצדיק לא הכיר ולא השיג, אולם שמעתי פעם מרבי יצחק פרץ בשם המפרשים שהסביר זה שכל גדולות שאדם משיג בעבודת ה' שלו הרי היא משפיעה על כלל העבודה כולה, ואינו דומה ת"ח מופלג לת"ח גדול כלל, כי כל דרגה אמיתית ובעלת משמעות שקונה בתורה ובמידותיה הרי זה מגדיל גם את כל קניינו הקודם בעבודת ה' ונעשה אדם אחר לגמרי, וכל השגה שאדם משיג ומוסיף בדרגתו לפני בוראו הרי הוא מעצים גם את כל קניינו הקודמים בעבודת ה'.

ועפ"י האריז"ל בעניין יש דורשים לגנאי ויש דורשים לשבח - סוד הדבר שלא התפלל נח על דורו כאברהם היינו לפי שנח הצדיק ידע שלא שייך להתפלל עליהם מחמת שידע שהתקנה שלהם זה השבירה שלהם, לפי שהרשיעו והשחיתו מאוד עד שהם דומים לכלי חרס שתקנתו הם שבירתו.

והיינו שדרגת טומאתם גדלה עד כדי שלא רק שעשו תערובת המינים בעולם הזה בעולם העשייה בלבד, אלא לקחו בני האלוהים את בנות האדם כמבואר בפרשת בראשית, והיינו שלקחו המלאכים שהם מעולם היצירה את בנות האדם ובלבלו ב' עולמות, כלומר שאפילו בהמות ובני אדם עדיין הם מעולם העשייה ועדיין שייך תיקון בכח גדול, אבל בהנ"ל שהוא עירוב

אלה תולדות נח נח איש צדיק תמים היה בדורותיו את האלהים התהלך נח. וברש"י בדורותיו - יש מרביתנו דורשים אותו לשבח, כל שכן שאלו היה בדור צדיקים היה צדיק יותר, ויש שדורשים אותו לגנאי, לפי דורו היה צדיק, ואלו היה בדורו של אברהם לא היה נחשב לכלום, עכ"ל.

כלומר שאכן נח ואברהם היו עבדי ה' נאמנים, ומעל יכולתנו להבין את תוקף גדלותם וקדושתם, עד שהתורה מעידה עליהם שהיו מתהלכים את האלהים, והיו צדיקים ושלמים, וברור הדבר שלא שייך להבין את גודל עבודתם התמימה את ה' בדרגות שכלל אין לנו מושגים בהם.

וכפי שאמרו במדרש שהאבות הקדושים היו עובדים את ה"ת כסוסים הרצים על גבי ביצות, שברגע אחד של חוסר ריכוז וזריזות ועוצמה הרי הם טובעים בתוך מצולות הביצה, עבודה של מסירות נפש שמעל גדר הטבע, כפי התביעה הגדולה שדורש ה"ת ממי שזוכה לראות את כבודו וגדלותו ולקבל את נבואתו.

אלא שיש להבין אחר שהדבר ידוע ששניהם קדושים וצדיקים ועבדי ה' נאמנים, א"כ לכאורה גם אם אחד מהם הוא יותר גדול מעט מחבירו מכל מקום חבירו קצת פחות ממנו אבל עדיין נחשב כמעט כמותו שהרי סוף סוף גם הוא גדול לאין חקר ותכלית, וקידש עצמו כל חייו ועלה ונתעלה במדרגות קירבת ה', אלא שלא הגיע למה שהגיע חבירו, אולם בדברי רש"י לא כתוב כן, אלא כתוב ויש אומרים וכו' ואלו היה בדורו של אברהם לא היה נחשב לכלום, עכ"ל.

ויש להבין אחר שיש מקום למחלוקת מי יותר גדול כיצד דעה זו סוברת שלגבי אברהם לא היה נחשב לכלום, ועוד שידוע שבכל מחלוקת בדברי רבותינו הקדושים יש נתיב אמת לכל דעה, אלא שבמחלוקות שבענייני הלכה יש פסק הדוחה את הדעה הנגדית מן ההלכה למרות שיש גם לדעה הנגדית מקום בנתיב העולם העליון, כדמוכח הרבה בדברי חז"ל (יעוין מה

מהנעשה בשיכרנו

מראות פאר וקדושה ברגעים נשגבים במחיצת הקודש במהלך חג הסוכות ולאחריו

תפילות חול המועד והושענא רבה, הקבלת פני רבו ברגל - בביתו של מו"ר שליט"א

הקפות שניות כהיכל בית המדרש במוסדותינו

שבת בראשית באתרא קדישא מידון במחיצת קדושתו של מורנו ורבנו המקובל חכם בניהו שמואלי שליט"א

